

no'm queda temps per més, que no solzament tirem pilota a l'olla si no qu'en tirem al Camp. En gastem tanta de pilota, que la de l'olla la fem anar a dojo i la del Camp a puntades de peu.

EL SIMBOL

El Carnestoltes d'antany

I

Carnestoltes frcdes, blat a vint i vuit,

Era ja cosa tradicional. El diumenge de Septuagèssima, abans del mig dia, amb la cornamusa penjant de l'espatlla, solia comparèixer, el Rumbet d'Espinelvas, el qual d'ençà que havia mort en Cisco de Sant Sadurní, era l'ànima del Carnestoltes de Sant Hilari.

A cà n Famades ja li tenien parat el llit al segon pis i li posaven el plat a cap de taula entre mig d'En Joan i la padrina qu'es desfeien en compliments per obsequiar al seu hoste.

¡Oh el Rumbet! Qui era que no sentia admiració per aquell home que sense el més petit berrall de solfa arrancava de la cornamusa aquells ballets populars i melodies que amb la mescolança d'alegria i tristor que contenien, semblava com si'ls haguessen fet a posta per aguantar els cors dintre el just medi entre els deliris de la bojour i la sopitesa del desfalliment!

Duen els d'Espinelvas que de menut, menut havia mostrat sempre una afició desmesurada per la música, convertint la seva casa en una exposició d'instruments que ni per ésser rústics, no deixaven pas degemegar amb tota la justesa de notes que poguessen exigir les orelles més afinades.

La primera cornamusa, que ell mateix es construí, la feu de la pell d'un cabrit que galanament li regalà en Masjoan, a la qual adapta unes tarotes de canya que si be feien el fet, estaven

renyides amb la bona presentació; per quina causa feu mans i mànegues per adquirir la d'en Cisco de Sant Sadurní que encara conservava, la vídua, com una reliquia.

Per la gent menuda, la seva arribada era un dels més grans aconteixements. La consigna de «ja ha vingut el Rumbet», corria d'un cap de vila al altre amb la celeritat del llamp, i ja se sabia. Ni quan hi havia a cà n Famades un bateig de la Talleda, de la Fàbrega o del Clopès, es veien més eriatures pels voltants de la casa que a aquell dia. Tots voliem veurer al Rumbet, tots voliem tocar, amb les mans, la cornamusa i amoixar aquells enflocalls de trenzilles de tots colors que semblaven les llaçades dels cabells d'una núvia.

Si eixien en Pep o l'Assumpció, els aturullavem a preguntes —Què fa el Rumbet? On té la Cornamusa? Trigarà gaire a sortir? Ja ha dinat? Porta gaires cintes aquest any?—Ara afina les tarotes, deia en Pep.—Ara menja la sucumulla, ens solia dir l'Assumpció.

Per fi, arribaven en Batlle-vei i en Canudes acompanyats d'en Felip fideuer, amb la vara, i l'home tant desitjat apareixia al portal de la casa amb la cornamusa tota esllanguida sota el braç, i cap a la plaça falta gent.

Arrimada a la paret de cà n Vernedas hi havia ja preparada una cadira en la qual el nostre home s'asseia amb una cama sobre l'altre. La Petronella de cà n Costa li portava l'acostumat plat de vi calent, lo qual repetia durant els intermedis dels balls, a fi de que no li manqués el coratge. L'afició amb que se l'empesava demostrava prou quant bo li sabia, puig n'aprofitava fins la darrera gota de les solfes.

Donava una llambregada a la plaça: es llepava els bigotis; feia quatre moxaines al instrument, com si fos un gat falder; es ficava el bocadillo als llavis; se li votien les galtes; el sac s'inflava i

ell es tornava vermell com una magrana, degut a tenir d'arrancar dels seus pulmons aquella ventarulla que feia espignar les llengüetes que tufeaven a vi calent.

Al sonar la primera nota ja teniem en Isidro Botella agafat de la ma de la Bitxaca fent aquell graciós giravolt que tants d'aplaudiments mereixia i...

Dali, Sileta, qu'el sol va a la posta,
dali i punteja que't guaita en Pahí:
ell prou t'estima, mes jai! quant li costa
traure't dels llavis la joia d'un sí.
Dali, Sileta, qu'el sol va a la posta,
dali i punteja que't guaita en Pahí.

Desseguida hi entrava el Batlle-vei amb la Francisca de les Illes, en Canudas amb la Quica de Busquets, en Castell amb la Pau-ollera, en Pega amb la Maria, el Repunxó amb la Barressa, i aixís eren inaugurats els balls de Carnestoltes qu'acabaven quant el foscant de la nit començava d'enmantellar la terra, amb aquelles «llestes», que per ordre d'en Felip, espignejava el Rumbet, les quals volien dir que ja n'hi havia prou per aquell dia.

El Rumbet s'aixecava de la cadira, desinflava la cornamusa, i acompanyat d'en Canudas, d'en Batlle-vei d'en Felip fideuer, amb la vara, i de tota la quitxalla que seguïem al darrera, tornava a la posada, davant la qual ens estacionavem nosaltres a fins que la Pepa amb un crit d'«Arri a estudi a açotà'l mestre» ens tirava la porta pels nassos.

MARIA DE SULTERRA

Ribas del Fresser Agost de 1923.

Els Esports

FUTBOL

Diumenge passat i davant de una nombrosa concurrència es celebrà un partit en el nostre camp entre els equips «C. D. Hilarienc» i «C. D. Arbucienc».

La primera part fou molt moguda i els dos equips es lluiren en boniques jogades. El domini fou més acentuat per part dels